

Mit is tehetnék?

*Ha már szívemre gyült okos vád
a kétségbe vont bizonyosság,
hogy láttalak, feledd el úgy
mind azt a tíz titkos tanút,
az ujjaim, kik esküt tettek
kebled hegyén, sohase leld meg
nélkülük majd a vesztőhelyet,
ahol megvert fejét lehajtva
mély földúton a cserje-falka
konok zörgéséből kitévedt
szerelmünk, mint királyi zerge
s a végső sziklatőre lépett.*

A kórus

*mindig egy intésre kezdte.
Tottyadt fűz, parókás vén bohóc
vágódott el, megnyúlt felső teste
vezényelt föl a vízpadi lonc
közül ezernyi tűzpettyű dobot:
békák felfújt hasát — és mint fűrész
a nedves fában, sirtak a szúnyogok,
és ültek a lombon korhadni kész
időben karbunkulus szemű zsebórák.*

*Jártam föl-alá, hallgatva, hogy
dobják a csobbanáson kéjenc testük át
a halak, hátha verset foganok
tőlük, pedig a vers már megszületett:
ott rugdalt a kövér buborék fecsegés,
kicsi gémmé feje volt, szigorún nevetett,
ringott a muharban bölcső mélyedés,*

*s. mint föltűzött konty ha kibomlik
— hosszú, szalmasárga —
bomlott fölém liliommal font
asszonyi nád haja sátra.*